

войска, която щѣла да дойде върху Габрово. Между раненитѣ на всегждѣ бѣха сжщитѣ разговори, все за това си приказвахъ, и отъ тия разказвания челоуѣкъ става нѣкакъ си нечувствителенъ къмъ ужаситѣ на войната и равнодушенъ даже къмъ собствената си участъ. Ехъ, мислишъ, ще ме ударятъ, — и азъ ще ударя. Или пакъ, ще ме убиѣтъ въ общето смущение, — та каква голѣма работа, — съ една дума, захващашъ осезателно да вѣрвашъ, че дѣйствително на този свѣтъ и смъртъта е хубава

Най-послѣ транспортътъ е вече готовъ. Раненитѣ сж турени въ болничнитѣ и въ други прости колья, принадлежащи на покорени Турци, които такожде сж тукъ. Тѣ докарали жито въ Габрово, продали го и се приготвяли да си отиватъ когато ги хванали, разумѣва се, безъ да ги питатъ какво е тѣхното желание и съгласие — както постживаха и съ Българитѣ, — докарали ги при болницата и имъ заповѣдватъ да чакатъ. Послѣ имъ се заповѣда да возятъ раненитѣ въ Търново. Съкой Турчинъ получваше за колата си по единъ и половина франкъ на едно дѣнонощие.

Испратихъ се 170 челоуѣци т. е. всички които се намирахъ въ болницата. За вардачи или стража на този транспортъ се опрѣдѣли една рота отъ Българското опълчение. Съ болнитѣ отиде единъ докторъ и двадесетъ души санитари за да наглѣждатъ раненитѣ по пъттѣ.

Въ сжщия день, слѣдъ като тръгнаха колята съ болнитѣ, нѣколко лѣкари такожде оставихъ Габрово; едни по причина че обязанноститѣ имъ ги викахъ да идѣтъ на друго мѣсто, а пакъ нѣкой които бѣха свободни отъ работата, тѣ отпътувахъ отъ